

BEROEPS- BELANGEN



ONZE PUBLICATIES VAN BESLISSINGEN DER VERSCHILLENDE TUCHTRECHTCOLLEGES, ENZ.

Reeds herhaaldelijk en van verschillende zijden is ons de vraag gesteld, waarom wij bij het plaatsen van uitspraken van tuchtrechterlijke colleges, van Raad v. Beroep, Afdeulingsraden enz. de namen der betrokkenen alsmede die van hun woonplaats weglaten. Deze vraag heeft ons verwonderd, immers lijkt het antwoord wel zeer voor de hand liggend! Waar het vragen echter blijft aanhouden zien wij ons genoodzaakt hierop met een enkel woord nader in te gaan. En dan moet ons allereerst de opmerking uit de pen dat men bij ons wel aan het zeer verkeerde adres is! Met het openbaar maken der verschillende beslissingen voldoen wij slechts aan het verzoek der betrokken colleges, die, blijkens den vorm waarin de uitspraak is gegoten aan deze publicatie in ons tijdschrift en andere speciaal genoemde organen, bijzondere waarde hechten, waarover straks nader. Ook voor het geval dus dat wij ons met dezen vorm niet zouden kunnen vereenigen missen wij ten eenemale elk recht anders te doen en zijn niet eens bij machte de namen der betrokkenen, die ons trouwens niet bekend zijn, openbaar te maken.

Met de vraag of de gevolgde methode juist is begeven wij ons dus op juridisch terrein, maar wij aarzelen niet ze ook als leek volkomen te begrijpen en te waardeeren. Immers, ook aan de rechtspraak op professioneel gebied mag nimmer de wraakgedachte ten grondslag liggen, maar enkel een correctieve, een opvoedende tendens. Publicatie van namen zou de strafmaat *zeer aanzienlijk* verzwaren, zelfs in die mate, dat hij de betrokkene sterk zou kunnen belemmeren in zijn pogingen tot een zuiverder professioneel leven te komen en immers slechts daartoe werd hij berecht! De verslagen in ons tijdschrift zouden hun doel voorbijstreven; ze beoogen slechts waarschuwing en leering te zijn voor hen, die

uit onwetendheid of om welke reden ook het spoor dreigen bijster te worden en staan in geen enkel verband met de strafmaat.

Anders zou dit misschien kunnen worden, indien aan den berechte zijn bevoegdheid werd ontnomen. Onverkorte openbaarmaking van een dergelijke strenge beslissing zou, op geheel andere gronden, nuttig kunnen zijn. Maar het ligt niet op onzen weg hierop nog dieper in te gaan. Misschien vinden wij binnenkort gelegenheid dit aan een meer bevoegde pen over te laten.

Wij besluiten hieronder met het afdrukken eener „Eindbeslissing”, overgenomen uit „Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid” (Oct. 1936) Deze uitspraak geldt wel niet een klacht tegen een tandarts, maar wel tegen een beoefenaar onzer professie, en wij achtten hem van zoo algemeen belang dat we hem onzen lezers niet wilden onthouden.

Mt.

BESLISSING IN HOOGER BEROEP

IN NAAM DER KONINGIN.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege te 's-Gravenhage heeft de volgende beslissing gegeven betreffende de klacht van :

X., tandarts, wonende te A.,
tegen

Y., arts, wonende te B.

Het Centraal Medisch Tuchtcollege :

Gezien de stukken ;

Gehoord den klager, terwijl de arts over wien geklaagd is, niet is verschenen, doch bericht van verhindering wegens ziekte heeft gezonden ;

Overwegende :

dat klager zich bij schrijven, ingekomen 17 April 1936 heeft gewend tot het Medisch Tuchtcollege te Zwolle met een klacht tegen Y., arts, wonende te B., inhoudende :

„A. dat laatstgenoemde geregeld adverteert in het Nieuws- en Advertentieblad voor en omstreken, op de wijze gelijk in het door klager overgelegd nummer van dat blad d.d., waarin voorkomt een aldus luidende advertentie :

„Een slecht gebit ondermijnt Uwe gezondheid. Dr. Y., mond- en tandarts houdt elken Woensdag 9½—1½ spreekuur ten huize van den heer Z. te A. Geheel gebit (pijnloos trekken inbegrepen) f 50.—. Pijnloos trekken f 1.50. Plombeeren f 3.—” ;

B. dat laatstgenoemde heeft doen verspreiden een te A. huis aan huis bezorgde, aldus bedrukte kaart: „Te beginnen met Woensdag 5 Februari '36 zal Dr. Y., arts,

spreekuur houden te A. voor Tandheelkunde elke Woensdag half tien tot half twee, ten huize van den heer Z. te A. Geheel gebit (pijnloos trekken inbegrepen) f 50.— (met garantie). Plombeeren f 3.—. Pijnloos trekken f 1.50. Adres te B.....”;

- C. dat laatstgenoemde, ofschoon geen tandarts-examen te hebben gedaan, in de sub A. vermelde advertentie den titel van tandarts voert”;

Overwegende :

dat het Medisch Tuchtcollege te Zwolle, bij beslissing van 12 Juni 1936, welke geheel als te dezer plaatse overgenomen moet worden beschouwd, voormelde klacht in al hare onderdeelen gegrond heeft bevonden en ter zake op den arts Y. voornoemd den maatregel van waarschuwing heeft toegepast ;

dat arts Y. voornoemd bij beroepschrift, ingekomen 9 Juli 1936 tegen voormelde beslissing voorzoover deze betreft het onderdeel hierboven sub C. genoemd, tijdig bij het Centraal Medisch Tuchtcollege in beroep is gekomen, daarbij mededeelende, dat hij zich kan neerleggen bij het door het Medisch Tuchtcollege te Zwolle overwogene en besliste ten aanzien van de hierboven sub A. en B. bedoelde gronden, zoodat hij ook geen bezwaar maakt ten opzichte van den tegen hem genomen maatregel, voorzoover deze gegrond is op het hierboven sub A. en B. vermelde, terwijl hij daaraan heeft toegevoegd, dat hij zich te dien aanzien in de toekomst naar de genomen beslissing zal gedragen ;

dat arts Y. in zijn voormeld beroepschrift echter bezwaar heeft gemaakt tegen de beslissing in prima, voorzoover daarbij is beslist, dat hij niet gerechtigd zou zijn den titel „mond- en tandarts” te voeren ;

Overwegende :

dat, nu het hooger beroep uitsluitend loopt over een geschilpunt van juridischen aard, hetwelk door appellant in zijn beroepschrift duidelijk is toegelicht, het Centraal Medisch Tuchtcollege het in casu niet noodig acht de behandeling van deze zaak uit te stellen tot appellant weder in staat zal zijn ter terechtzitting te verschijnen ;

Overwegende :

dat voorzoover appellant er over klaagt, dat het College in eer-

sten aanleg heeft beslist, dat hij niet gerechtigd zou zijn den titel „mond- en tandarts” te voeren, deze grief feitelijken grondslag mist, daar het College in eersten aanleg over den titel „mond- en tandarts” niet heeft beslist, doch alleen heeft uitgemaakt, dat appellant, die het practisch tandheekkundig examen niet heeft afgelegd, niet gerechtigd is den titel „tandarts” te voeren ;

dat immers de beslissing van het College in eersten aanleg op dit punt luidt :

„dat art. 8 der Wet van 25 December 1878 (Staatsblad no. 222), houdende regeling der voorwaarden tot verkrijging der bevoegdheid van arts, tandarts, enz. bepaalt, dat de titel van tandarts wordt verkregen door het met goed gevolg afleggen van het practisch tandheekkundig examen ; dat, nu aangeklaagde dit examen niet heeft afgelegd, hij, door den titel van tandarts te voeren, ten onrechte den indruk wekt alsof hij dat examen met goed gevolg heeft gedaan en aldus het vertrouwen ondermijnt in den stand der geneeskundigen, welks vertegenwoordigers zich aan het publiek slechts behooren bekend te maken door middel van een titulatuur, welke in overeenstemming is met hun bevoegdheid ;

dat aangeklaagde's bevoegdheid tot uitoefening van tandheekkunst, waarop hij ten deze een beroep deed — daargelaten wat van die bevoegdheid zij — hem niet het recht geeft tot het voeren van den uitsluitend aan voormeld examen te ontleenen titel van tandarts.”

Overwegende :

dat appellant dan ook kennelijk bedoelt te klagen over het feit, dat het College in eersten aanleg heeft beslist, dat appellant niet gerechtigd is den titel „tandarts” te voeren, en het Centraal Medisch Tuchtcollege het beroepschrift van appellant ook in dien zin opvat ;

Overwegende :

dat deze grief van appellant ongegrond is ;

dat immers volgens art. 8 der Wet van 25 December 1878, Staatsblad 222, zooals dit artikel nader is vastgesteld bij de Wet van 28 April 1913, Staatsblad 166, de titel van tandarts wordt verkregen door het met goed gevolg afleggen van het practisch tandheekkundig examen ;

dat hieruit voortvloeit, dat, nu appellant het practisch tandheekkundig examen niet heeft afgelegd, hij ook niet gerechtigd

is den uitsluitend aan dat examen te ontleenen titel van tandarts te voeren ;

dat hieraan niet afdoet, dat appellant uit hoofde van zijn hoedanigheid van arts, de bevoegdheid heeft de geneeskunst uit te oefenen in haar vollen omvang, en dat appellant derhalve ook bevoegd is tot het uitoefenen der tandheelkunst, daar appellant niet ten onrechte bij het publiek den indruk mag wekken, dat hij het practisch tandheilkundig examen met goed gevolg heeft afgelegd ;

Overwegende :

dat uit het vorenstaande volgt, dat de eenige grief van appellant tegen de bestreden beslissing ongegrond is, zoodat het beroep van appellant moet worden afgewezen ;

Overwegende :

dat deze beslissing met het oog op haar belang voor bekendmaking in aanmerking komt ;

Rechtdoende in hooger beroep :

Wijst het beroep van appellant af en bevestigt voorzoover noodig de bestreden beslissing van het Medisch Tuchtcollege te Zwolle d.d. 12 Juni 1936, voorzoover daartegen is geappelleerd ;

Beveelt dat deze beslissing met inachtneming van het bepaalde in art. 63 van het K. B. van 31 October 1929 S. 474 zal worden bekend gemaakt ;

Verstaat dat deze bekendmaking zal geschieden door plaatsing der beslissing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid, en door toezending van een afschrift der beslissing ter publicatie in na te melden tijdschriften aan de Redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde, de Geneeskundige Gids, het Weekblad van het Recht, en de Nederlandsche Jurisprudentie.

Aldus gewezen in Raadkamer op 30 September 1936 door de heeren Prof. Mr. P. J. M. Aalberse, Voorzitter, Dr. C. H. A. T. Fehmers, Dr. N. M. Josephus Jitta, Dr. A. Sikkelaas, Prof. Dr. W. P. C. Zeeman, Leden, in tegenwoordigheid van Mr. L. Lindeboom, Secretaris.

DE TWEEDE KAMER EN DE TANDTECHNICI

ZITTING 1936—1937. — 282.

Inlichtingen op de adressen van:

H. M. le Grand, *Adviseur der Vereeniging van Tandtechnici, te Zwolle,*

en Ed. de Lang en H. Bolle, beiden te Amsterdam, betreffende het alsnog toelaten van een aantal tandtechnici tot de uitoefening der volledige tandprothese, en

den voorzitter en den secretaris namens het hoofdbestuur en een gedelegeerd lid van de Nederlandsche Tand Technische Vereeniging, te Amsterdam, betreffende wijziging der wet in zake de uitoefening der tandprothese in dien zin, dat aan tandtechnici de bevoegdheid wordt verleend tot volledige uitoefening der tandtechniek en het den aldus-bevoegden tandtechnici mogelijk wordt gemaakt zich met een tandarts of medicus te associeeren.

Brief van den Minister van Sociale Zaken.

No. 1.

*Aan
den Heer Minister van Staat,
Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal.*

's-Gravenhage, 17 December 1936.

Ik doe Uwer Excellentie hierbij wederom toekomen de mij bij nevenvermelde missive met verzoek om inlichtingen toegezonden adressen van:

a. H. M. le Grand, adviseur der Vereeniging van Tandtechnici, te Zwolle;

b. Ed. de Lang en H. Bolle, beiden te Amsterdam, en

c. den voorzitter, secretaris en een gedelegeerd lid namens het hoofdbestuur van de Nederlandsche Tand Technische Vereeniging.

De kennisneming van deze stukken geeft mij aanleiding tot de volgende beschouwingen.

Alle genoemde adressen hebben betrekking op tandtechnici. Er bestaat evenwel een groot verschil tusschen de strekking van de sub *a* en *b* genoemde adressen en die van dat, onder *c* genoemd.

De sub *a* en *b* genoemde adressen betreffen twee groepen van tandtechnici, die, zij het op verschillende gronden, van oordeel zijn, dat hun

No. 282. 1.

alsnog de bevoegdheid van tandheelkundige moet worden verleend. Het sub *a* genoemde adres heeft betrekking op personen, die indertijd wel tot het examen krachtens de wet van 1920 zijn toegelaten, doch daaraan niet hebben deelgenomen, dan wel afgewezen zijn.

Het sub *b* genoemde adres heeft betrekking op personen, die indertijd toelating tot het examen hebben gevraagd, doch die toelating niet hebben verkregen op grond van het feit, dat zij niet het bewijs hadden geleverd, dat zij vóór 10 Juni 1913 de volledige tandprothese hebben toegepast.

Dat zij dat bewijs toen niet hebben kunnen leveren, is niet zoo verwonderlijk, als men bedenkt, dat de adressant De Lang is geboren op 7 Februari 1897 en de adressant Bolle op 29 Januari 1899, zoodat zij op 10 Juni 1913 respectievelijk 16 en 14 jaar oud waren.

Beide adressen vragen alsnog aan de daarin bedoelde personen de begeerde bevoegdheid van tandheelkundige te verschaffen. Het sub *b* genoemde adres laat zich niet uit over de wijze, waarop dat zou moeten geschieden, het sub *a* genoemde brengt het reeds meermalen in de Tweede Kamer besproken denkbeeld van een cursus weder naar voren. Ik moge Uwer Excellentie in dit verband verwijzen naar de *Handelingen* van 28 Februari 1934 en 9 Juli 1935.

Inmiddels is de kennisneming van de hier besproken adressen voor mij aanleiding geweest om mij nog eens in de geheele geschiedenis van het vraagstuk der tandtechnici te verdiepen. Ik ben daarbij tot het inzicht gekomen, dat er inderdaad bij de in sub *a* en *b* genoemde adressen bedoelde personen aanleiding zou kunnen bestaan om zich niet geheel door de vroeger genomen beslissingen bevredigd te gevoelen. Ik zou dan ook niet meer geheel afwijzend behoeven te staan tegenover het denkbeeld om deze personen alsnog in de gelegenheid te stellen van hun bekwaamheid te doen blijken. Of het organiseeren van een cursus daartoe het meest gewenschte middel is, meen ik evenwel nog steeds te moeten betwijfelen.

Het sub *c* genoemde adres is van geheel andere strekking. Het heeft niet betrekking op tandtechnici, die indertijd gemeend hebben aanspraken te kunnen doen gelden op toepassing van de bekende overgangsregeling, doch op personen, die zich na den fatalen datum hebben gevestigd. Zij vragen dan ook niet de bevoegdheid, die aan de tandheelkundigen is toegekend, d. w. z. de volledige uitoefening van de tandprothese, doch volledige uitoefening van de tandtechniek, waaronder zij niet alleen verstaan de vervaardiging van het kunstgebit, doch ook het nemen van afdrukken en het plaatsen en controleeren van het gebit in den mond.

Toekenning van een dergelijke bevoegdheid zou naar mijn oordeel de eerste stap zijn op een hellend vlak, dat eindigt bij de toekenning van de bevoegdheid tot volledige tandprothese. Van de Regeering kan daarom niet worden verwacht, dat zij bereid zou zijn tot het doen van een dergelijken stap eenige medewerking te verlenen.

De Minister van Sociale Zaken,
M. SLINGENBERG.

BEGROOTINGSDEBAT — SOCIALE ZAKEN

ZITTING VAN 21 DEC. 1936

De Voorzitter: Ik zou den geachten afgevaardigden willen verzoeken, het goede voorbeeld te volgen van mevrouw De Vries—Bruins en de bespreking van dit onderwerp aan te houden totdat wij behandelen de inlichtingen, die zoo juist zijn ingekomen van den Minister op adressen van tandtechnici. Ik geloof, dat het onderwerp dan veel beter tot zijn recht komt, terwijl het ons nu onnoodig ophoudt.

Mevrouw Bakker—Nort: Ik zou graag aan uw wenk gevolg geven om dit onderwerp te laten rusten, Mijnheer de Voorzitter, wanneer het hier niet betrof een groep, nl. de tandheelkundigen, van wie, voor zoover ik weet, nog geen adres of antwoord op een adres is ingekomen. Het betreft hier namelijk de zg. groep-Offerhaus, de menschen, die geslaagd zijn voor het examen, of die zijn toegelaten als tandheelkundigen, maar die blootstaan aan voortdurende vervolgingen. Wel is er een antwoord van de Regeering binnengekomen op het adres van de groep der zg. gedupeerden. Dat zijn de menschen, die niet geslaagd zijn. Daar kunnen wij dus later over spreken.

De Voorzitter: Dat zijn dus niet de tandtechnici, maar de tandheelkundigen, die vallen inderdaad buiten die adressen.

Mevrouw Bakker—Nort: Ik wil dus een enkel woord spreken over de tandheelkundigen, Mijnheer de Voorzitter. Dat de tandtechnici, die geen enkel recht noch bevoegdheid tot tandheelkundige praktijk hebben, vervolgd worden, dat acht ik juist. Wij hebben het in het belang van de volksgezondheid noodzakelijk geacht een zeer uitgebreide theoretische en praktische opleiding voor de tandartsen in te richten. Daar moeten wij ons aan houden. Ik geloof niet, dat het in het belang van de volksgezondheid kan zijn om al deze menschen, die als paddestoelen uit den grond verrijzen, men spreekt van een aantal van 400, een bepaalde bevoegdheid te geven. Over hen spreek ik niet, maar wel over de tandheelkundigen. Een groep, die, naar ik meen, uit 72 personen bestaat, die of geen examen hebben behoeven te doen, waarvan verschillenden ook als examinatoren zitting hadden, of die zijn toegelaten krachtens de wetswijziging van 1925 tot de volledige tandprothese. Deze bepaling is vooral gemaakt in het belang van hen, die in 1913 zelfstandig de praktijk uitoefenden, en van wie gebleken is in de lange jaren, dat zij volstrekt niet gevaarlijk zijn voor de volksgezondheid. Deze menschen behoorden, volgens den wetgever van 1925, omdat er in 1913 geen overgangsbepaling was gemaakt, het recht te hebben de praktijk te blijven uitoefenen. Van dat recht is bitter weinig terechtgekomen, vooral na de beslissing van den Hoogen Raad van 2 Maart 1936, waarbij ons hoogste rechtscollege overweegt:

„Overwegende immers, dat onder tandprothese of volledige tandprothese nimmer kan vallen iets, dat met kunststanden of een kunstgebit niets heeft uit te staan, gelijk hier is ten laste gelegd en bewezen verklaard, nu requirant een kies gedeeltelijk heeft getrokken, zonder dat door den patiënt over het aanschaffen van kunststanden of kunstgebitten is gesproken, waarmede voldoende duidelijk tot uitdrukking is gekomen, dat requirant niets anders heeft gedaan dan een pijnlijke kies in behandeling nemen, zonder enig verband met tandprothese; dat dus niet nader behoeft te worden ingegaan op de overweging van het bestreden vonnis betreffende het voorafgaand overleg en de toestemming van den patiënt, welke overweging bij de toelichting van het middel namens requirant is bestreden.”

Zij mogen dus wel kiezen trekken of vullen als zij een geheel of en gedeelte van een kunstgebit leveren, maar niet, als zij dit laatste niet noodig achten voor den patiënt. Dan is deze enkele handeling van trekken of vullen strafbaar. Doen zij echter het meerdere en het veel meer omvattende werk, dan zijn de tandheekkundigen volkomen in hun recht.

Dat is, als ik het eerlijk mag zeggen, een allerdolste toestand. Het mindere is strafbaar, het meerdere is volkomen veroorloofd.

Deze tandheekkundigen, die bevoegd zijn tot de volledige tandprothese, mogen dus gerust iemand den heelen mond leegtrekken, mits zij daarna maar een kunstgebit plaatsen. Het trekken geschiedt dan als voorbereiding van het plaatsen van een kunstgebit. Maar doen zij conservatief werk, en zeggen zij tot den patiënt in diens belang: het kan zoo nog wel een poosje gaan met uw gebit, dan zijn zij plotseling strafbaar. Dat is een toestand, die de praktijk voor deze menschen onmogelijk maakt. Zij worden keer op keer vervolgd en hun bestaan is ieder oogenblik bedreigd. Mijnheer de Voorzitter! ik erken, dat wij de quaestie van de zg. gedupeerden later terugkrijgen, omdat wij niet voldoende zekerheid hebben, dat het examen in 1926 met voldoende objectiviteit is afgenomen. Maar als wij dan voor deze menschen iets willen doen, waarvoor ik dankbaar zal zijn, dan zouden zij nog niet geholpen zijn, want als zij dan toegelaten worden tot volledige tandprothese, dan worden ze nog meer vervolgd dan thans, want dan mogen ze niet doen, wat op het oogenblik het voornaamste werk van den tandarts is, n.l., trachten het gebit zoo lang mogelijk voor den patiënt te behouden. Daarom zou ik Zijn Excellentie willen verzoeken, als de wet van 1925 weer op de helling komt voor de zg. gedupeerden, laten wij dan tevens een andere redactie geven aan het artikel omtrent de volledige tandprothese, dat op het oogenblik deze moeilijkheid veroorzaakt. Laten wij het voor de kleine uitstervende groep van tandheekkundigen mogelijk maken, dat zij — wat de wetgever in 1925 ook heeft bedoeld — de praktijk, die ze vóór 1913 reeds uitoefenden, kunnen blijven uitoefenen. Eerst dan zal dit langdurig drama met een happy end ten einde zijn.

De heer V o s: Mijnheer de Voorzitter! Ik zou nog een enkel woord willen zeggen over de tandheekkundigen in den zin, zooals mevrouw

B a k k e r—N o r t heeft gedaan. Ik zou den Minister nadrukkelijk willen vragen om zijn aandacht te geven aan het geval van de bevoegde tandheelkundigen, die door de justitie in den laatsten tijd enorm worden „gezocht”, terwijl tegen de 400 onbevoegden, die zich in de laatste jaren gevestigd hebben, heel wat minder streng wordt opgetreden. Ik geloof, dat de Minister niet de oogen moet sluiten voor het feit, dat aan deze quaestie, behalve dat hij deze bevoegden in de gelegenheid stelt hun praktijk behoorlijk uit te oefenen, nog een andere kant vastzit. De Minister heeft ons geantwoord op de adressen van twee groepen van tandheelkundigen. Ik heb den indruk, dat dit nogal gunstig is en dat het getuigt van de menschelijke opvatting, dat rekening zal worden gehouden met de moeijikheden, die zich hebben voorgedaan. Maar ik zou den Minister er op willen wijzen, dat elke maatregel ten behoeve van de groepen, van wie hij een adres heeft gehad, volkomen nutteloos wordt, wanneer hij niet waarborgt, dat deze menschen, nadat zij een zekere bevoegdheid hebben gekregen, ook inderdaad in staat zijn die bevoegdheid uit te oefenen. Wanneer aan deze menschen de bevoegdheid wordt gegeven, die zij van de commissie-L i m b u r g indertijd hadden gekregen, dan zullen zij die niet in practijk kunnen brengen, want morgen vallen zij in handen van de justitie. Ik zou den Minister ernstig willen vragen dit vraagstuk, eventueel met zijn collega van Justitie, ernstig te bekijken en een modus te vinden, waardoor het mogelijk wordt gemaakt, dat een aantal menschen, die op een behoorlijke manier hun brood kunnen verdienen, daartoe ook in de gelegenheid worden gesteld.

De heer D u y s: Mijnheer de Voorzitter! In de eerste plaats zou ik mij willen aansluiten bij hetgeen gezegd is door mevrouw B a k k e r—N o r t en den heer dr. V o s. Ik prijs mij gelukkig, dat van medische zijde hier in de Kamer een zoo krachtig pleidooi wordt gehouden om ten aanzien van de bevoegde tandheelkundigen — dat zijn dus niet de tandtechnici — maatregelen te nemen. Hun toestand is eenvoudig een onhoudbare geworden. Wanneer men den toestand, zooals die nu is, zou willen blijven bestendigen, ja, dan had men misschien maar veel beter gedaan heelemaal geen wet voor hen te maken, doch hen eenvoudig onbevoegd te laten en ze te vuur en te zwaard uit te roeien. Dan hadden zij ten minste geweten, waaraan zij toe waren en dan hadden zij zich van 1925 af, toen zij jonger waren, op een ander beroep kunnen toeleggen. Het is thans wel heel erg, en daar moet een einde aan komen.

Bij de Kamer is thans een adres ingekomen van de Vereeniging van Tandheelkundigen, welk adres Vrijdag door de Commissie voor de Verzoekschriften voor de leden dezer Kamer op de griffie ter visie is gelegd. Ik wensch met nadruk de aandacht van den Minister op dat adres te vestigen. De Minister zelf heeft ook een adres gekregen van dezelfde vereeniging van ongeveer gelijken inhoud. Hierin wordt gewezen op de interpretatie, die de Hooge Raad aan de bestaande wet is gaan geven. Dit is evenwel een interpretatie, waarvan men gerust kan zeggen, dat, misschien op een enkele uitzondering na, niemand hier in de Kamer die heeft bedoeld. Wanneer de tandheelkundige precies zou doen wat

volgens dit soort jurisprudentie van hem verlangd werd, zou hij eigenlijk bij elke extractie een gezegeld contract moeten opmaken, waarbij de patiënt, die bij hem komt, verklaart, dat de kies, die getrokken moet worden, door een andere vervangen moet worden. Zelfs wanneer de patiënt later op zijn aanvankelijk idee zou terugkomen, zou de Hooge Raad, de hemel zal het weten, wellicht weer met een nieuwe interpretatie komen, ons vertellende, dat a posteriori de strafbaarheid van den tandheelkundige dan weer zou ontstaan!

Ik heb hier vóór mij liggen een vonnis van den kantonrechter te den Haag van 3 October 1936, waarbij verklaard is, dat ook de tandheelkundigen — dus de bevoegde menschen — niet bevoegd zijn om zelfs maar een kies te „vullen”. Mijnheer de Voorzitter! Zulk een interpretatie heeft toch zeker niemand hier in de Kamer gedroomd, dat nog eens ooit zou worden in elkaar gefantaseerd. Het is eenvoudig een krankzinnige situatie geworden. De tandheelkundigen mogen een kroon afbreken en dan stiftanden of kiezen maken, zij mogen een kies trekken, mits dat dient ter vervanging door een andere kies, zij mogen, zooals ik zeg, een kroon afbreken, een kunststand in de wortelpunten brengen, maar zij mogen niet in de kroon een gaatje boren, de slechte gedeelten verwijderen en dan het uitgeboorde opnieuw aanvullen. Dat zou dan niet mogen! Het meerdere mag wel, het mindere niet. Zou de Minister er nu niet toe kunnen komen aan deze krankzinnigheid zoo spoedig mogelijk een einde te maken? Geef dezen menschen toch de volledige bevoegdheid, dan is al dat gezanik in eens uit. Practisch hebben alle bevoegde tandheelkundigen immers toch reeds de volledige practijk uitgeoefend tot vandaag toe, dat weten we allen immers toch wel. En ongelukken zijn er niet gebeurd en gebeuren er niet. Hier in den Haag zou ik zóó reeds bevoegde tandheelkundigen kunnen noemen, die niet alleen met de gewone tandartsen glansrijk kunnen wedijveren, doch, nog sterker, waarvan het bekend is, dat vele tandartsen wat bekwaamheid betreft niet in hun schaduw kunnen staan. En dit is geen losse bewering van mij, doch de reputatie van hun practijk in heel den Haag is er het beste bewijs voor.

Mijnheer de Voorzitter! Wat zijn wij in sommige opzichten toch achterlijk in Nederland. Wat zijn wij, Chineezen van Europa, ook hier weer achterop! Ik heb hier vóór mij liggen het *Tijdschrift voor Tandheelkunde*, het officieele orgaan van het Nederlandsch Tandheelkundig Genootschap, de vereeniging van Nederlandsche tandartsen; het is het Augustus-September-nummer van 1936.

Op blz. 1040 lezen wij bijv. onder het hoofd „Uit de Literatuur”:

„Op het congres der F. D. I. te Weenen gaf collega H u n t e r, bij de discussie in de sectie-schooltandverzorging, de volgende uiteenzetting:

De wijze, waarop wij in New-Zealand de schooltandverzorging organiseeren verschilt vooral in één opzicht van alle andere systemen, nl. in het gebruik maken van jonge vrouwelijke hulpkrachten, die intensief getraind zijn in een opleiding van twee jaren.”

Daar heeft men dus jonge vrouwelijke hulpkrachten, die getraind zijn in een cursus van slechts twee jaren. Geen universitaire opleiding dus, of een opleiding op een tandheelkundige hoogeschool. Neen, deze jonge meisjes worden enkel door een paar tandartsen zoogenaamd getraind. Men noemt deze vrouwen dan „dental nurses”. Zoo zijn er op het oogenblik 182 van die dental nurses. En welke bevoegdheid hebben die nu? Dat lezen wij op blz. 1041 als volgt:

„Het werk der mondverzorgsters is beperkt tot behandelen en vullen van melkelementen, vullen van blijvende elementen, waarvan de pulpa intact is, en extraheeren van melkelementen en van eerste blijvende molaren.”

Men ziet, dat deze kinderjuffrouwen dus een verder gaande bevoegdheid hebben, dan hier onze bevoegde tandheelkundigen. Wat die kindermeisjes mogen doen, mag geen bevoegde tandheelkundige hier doen. Dat doen in New-Zeeland die dental nurses, jonge dames die een tweetal jaartjes zoogenaamd „getraind” werden bij een tandarts. En wat daar officieel gebeurt, wordt hier in dit tijdschrift der tandartsen als een gewoon iets en aanbevelenswaardig ter sprake gebracht. Men wijst er op, wat voor buitengewoon goede en prachtige resultaten daar worden bereikt. Maar hier blijft men maar voortsukkelen. Die toestand is onhoudbaar, onhoudbaar ook, omdat van de zijde van de tandartsen nog altijd wordt nagelaten de strijdbijl eindelijk eens neer te leggen, doch nog steeds voortgaan met hun kleinzieligen en minderwaardigen broodnijd-strijd tegen de bevoegde tandheelkundigen.

Het volgende heeft zich bijv. in Amsterdam dezer dagen weer voorgedaan. Zooals men weet, heeft men in verschillende plaatsen, in de groote steden een zgn. centralen doktersdienst. Zoo is het ook in Amsterdam.

Eenige jaren geleden hebben sommige tandheelkundigen zich daarbij aangesloten. Toen zeiden de tandartsen: dat willen wij niet, als deze menschen er bij aangesloten zijn, dan willen wij er niet meer bij aangesloten zijn. Die tandheelkundigen moesten er toen weer uit. En zij verdwenen. Maar na eenigen tijd kwam de directeur van den doktersdienst, en zeide: komt maar weer terug, die zaak is in orde. Zij keerden terug. Maar ziet, dezer dagen is aan die tandheelkundigen, die weder aangesloten waren en die zich daarop dus weer hadden ingesteld, het dus vermeld hadden op hun adressen, hun postpapier en bij hun nummer in den telefoongids, weer medegedeeld, jullie moet er weer uit, want anders gaan de heeren tandartsen er uit. Die willen niet met jullie in één instelling zitten. Ik heb hier een brief van een vereeniging, waarin die vereeniging schrijft aan een bekend tandheelkundige hier in den Haag, wiens reputatie niet alleen onbesproken is, maar wiens reputatie door iedereen erkend, buitengewoon gunstig is, dat zij niet langer het contract met hem kan handhaven, want dat de heeren tandartsen niet wenschen met dien tandheelkundige voor een en dezelfde vereeniging te werken. De tandheelkundigen zijn bevoegd verklaard tot de meest gevaarlijke dingen, maar de meest onschuldige verrichtingen mogen ze niet! Ik heb jaren geleden hier in de Kamer al eens er op gewezen hoe de situatie eigenlijk is. Er kan bij een tandheelkundige iemand binnenkomen met

een ongelooflijk ontstoken kaak, met een gezicht, opgezwollen als een olifant, desnoods zoo erg, dat hij op een draagbaar moet worden binnengedragen en dan kan zulk een tandheelkundige alle kiezen en tanden trekken, als het maar is om later, als de man er het leven bij behouden heeft, een nieuw gebit te maken. Hij mag verdooven, injecties geven, zelfs mandibulaar-injecties; kortom, hij mag de meest gewaagde dingen doen. Maar komt er een moeder met een kindje, dat een los melktandje heeft — de oudere leden der Kamer zullen zich dit klassieke voorbeeld nog wel herinneren — en de tandheelkundige heeft den euvelen moed er maar even tegen aan te tikken met zijn pink, dan is hij strafbaar, dan heeft hij de wet op de uitoefening van de geneeskunst overtreden. Dit is toch een onmogelijke situatie, waaraan de Minister een eind moet maken. Naast de vele critiek, die de Minister over zijn beleid in den loop van zijn ministerieele leven reeds heeft moeten hooren — over aanpassing, werkloosheidsbeleid, enz. —, zou hij zich, voordat hij heengaat, nog een schitterende gouden kroon, niet op zijn kies, maar op zijn hoofd kunnen zetten en zou het een prachtig sluitstuk kunnen zijn van zijn ministerieele leven, indien hij ons land zou kunnen verlossen van de eindelooze debatten, die wij elk jaar opnieuw weer over deze krankzinnige toestanden hier moeten houden. Als hij van bekwame medici als dr. Vos, die toch bewezen heeft, dat de belangen der volksgezondheid hem waarlijk niet onverschillig zijn, steun krijgt in deze Kamer, dan zou ik zeggen: waag het er op, Excellentie. Al dat gescherm met groote woorden van „volksgezondheid”, enz., ter camouflage van een doodgewone concurrentiestrijd, kunt u gerust naast u neerleggen. U zult een goed werk hebben gedaan met aan den thans bestaanden onmogelijken toestand een einde te hebben gemaakt. Ik hoop het van harte, dat u daarin slaagt en zoo spoedig mogelijk.

V a n D i j k e n. Wat de tandheelkundigen betreft, moet ik mij er over verbazen, dat verschillende geachte afgevaardigden over deze zaak hebben gepleit, alsof zij in dezen vorm nog niet aan de orde is geweest. Wij hebben een wetsontwerp, als de heer D u y s wenschelijk achtte, in 1932 in de Kamer gehad. Maar op 15 Juni 1932 is met 44 tegen 30 stemmen het wetsontwerp, dat aan de tandheelkundigen, die de volledige tandprothese mochten uitoefenen, ook de volledige tandartsenpraktijk zou toestaan, verworpen, ondanks het vurig betoog van den heer D u y s; ook mevrouw B a k k e r—N o r t heeft destijds tegen het wetsontwerp haar stem verheven en er ook tegen gestemd.

Daarom meen ik den Minister te mogen adviseeren, niet te treden in den wensch van den heer D u y s, om thans weder met een dergelijk wetsontwerp te komen. Ik vrees, dat zoodanig ontwerp niet een pluim op den hoed van den Minister zou zetten, eer een pluim uit dien hoed zou trekken.

De heer S l i n g e n b e r g: Een onderwerp, dat de groote belangstelling van deze vergadering heeft gehad, is de quaestie van de tandheelkundigen.

Toen ik de inlichtingen verstrekte aan deze Kamer over de adressen, die waren ingekomen, meende ik, dat ik buitengewoon ver te gemoet kwam aan de verlangens, die in deze Kamer levendig waren omtrent de 45 gedupeerden, die er zijn in het gezelschap, dat wij reeds eenige jaren telkens weer in de Kamer zien rondwaren, toen ik zeide, dat ik een maatregel zal willen bevorderen, waardoor die gedupeerden alsnog in de gelegenheid zouden worden gesteld van hun kennis te doen blijken, om op die wijze gelijkgesteld te worden met de tandheekkundigen. Nu heb ik vandaag in de gedachtenwisseling geleerd, dat ik eigenlijk niets gedaan heb en niets zou worden bereikt, wanneer de Kamer goedvinden zou om mede te werken aan datgene, wat ik in uitzicht had gesteld. Verschillende geachte afgevaardigden hebben gezegd: wanneer gij die 45 gelijkmaakt met de 72, dan hebben zij nog niets, want zij kunnen niets. Ik moet nu over het vraagstuk opnieuw gaan nadenken, ik moet opnieuw in overweging nemen, of ik die 45 kan brengen in het gezelschap van hen, die toch niets kunnen doen.

Ik zal, gehoord de geuite wenschen, deze zaak opnieuw moeten overwegen. Toch moet ik mij er over verbazen, dat er sprekers zijn geweest, die zich hebben verwonderd over het arrest van den Hoogen Raad en wat daarmede samenhangt. Personen, die eenigszins begrijpen moeten, wat het woord prothese beteekent — al staat daar voor: „volledige”, waardoor de prothese nooit meer wordt dan prothese —, personen, die het Grieksche woord prothesis en de werkwoorden, die daarmede in verband staan, kennen zullen, zooals bijv. de geachte afgevaardigde de heer Vos, wel weten, dat het woord prothesis beteekent: in-de-plaatsstelling. Men moet dus iets inbrengen of aanbrengen in de plaats van iets anders en verder kan dit niet gaan. Wanneer men die prothese wil uitbreiden tot de bewerking van het gebit, dan komt men tot geen andere conclusie, dan dat men de tandheekkundigen precies dezelfde bevoegdheid moet geven als de tandartsen. Nu heeft mij dit buitengewoon verbaasd in de redevoering van een zoo begaafd spreker als de heer D u y s, die zeide: er zijn er bij die tandheekkundigen talrijken, die een volledigen tandarts in vaardigheid met stukken slaan. Wat beteekent dat nu, Mijnheer de Voorzitter? Hoe staat het met de wetenschap in het algemeen en met de wetenschappelijke bevoegdheid? Ik wed, dat de geachte afgevaardigde de heer D u y s den dag, vóórdat hij de bevoegdheid had de advocatenpraktijk uit te oefenen, toen reeds, wanneer hij in een proces het standpunt van een cliënt moest verdedigen, met stukken honderden advocaten zou slaan, die reeds jarenlang de praktijk uitoefenden. Maar daarom mag men toch niet zeggen, dat men zonder wetenschappelijke bevoegdheid die praktijk mag uitoefenen. Zoo zijn er in de medische wereld — velen noemen hen kwakzalvers, personen, die zonder wetenschappelijke bevoegdheid de dokterspraktijk uitoefenen en langzamerhand een vaardigheid hebben gekregen, die menige en jongen dokter met stukken zal slaan. Men kan dan toch niet zeggen: dan geef ik hun dezelfde bevoegdheid.

Het vraagstuk van de tandtechnici, tandheekkundigen is nu in een zoo gewijzigd stadium gekomen, dat ik het nog eens moet bekijken en

dat ik mij de vraag zal stellen, wanneer de Kamer door middel van een conclusie de wenschelijkheid uitspreekt om de 45 gelijk te stellen met de 72, of ik dat kan doen. Ik zal mijn tanden dan ook eens laten zien.

Men moet zich de zaak, wat de wetgeving betreft, zoo voorstellen. De positie is deze, dat de Regeering meermalen gezegd heeft, dat de zaak van de tandheelkundigen voor de Regeering uit is. Ik heb dat ook het vorig jaar gezegd. Alleen dan, ik meen, dat ik dit het vorig jaar ook gezegd heb, het is nu althans mijn standpunt geworden, wanneer de Kamer zich zou uitspreken in een conclusie en zou zeggen: ik verzoek de Regeering bepaalde maatregelen te nemen, hetzij door de 45 gelijk te stellen met de 72, hetzij door de 72 een andere bevoegdheid te geven, alleen dan zal ik de zaak opnieuw in overweging nemen. Op dit oogenblik neem ik nog niets in overweging. Ik wacht af wat de Kamer zal zeggen bij de behandeling van de requesten, die binnen korten tijd hier aan de orde zullen komen. Als de Kamer daarvan niets zegt, als zij zegt: wij danken den Minister voor de verstrekte inlichtingen, dan doe ik niets. Wanneer de Kamer echter zegt: wij verzoeken den Minister om bepaalde maatregelen nog eens onder het oog te zien, wil ik de zaak in overweging nemen. Verder gaat de toezegging niet. Ik verwacht dus, wanneer de Kamer iets wil doen, dat zij zich uitspreekt bij de behandeling van de adressen, welk waarschijnlijk binnen korten tijd hier aan de orde komen.

VAN TANDARTS EN FISCUS

In de aflevering van Maart 1933 schreven wij het navolgende over de

PERSONEELE BELASTING.

Het belastingjaar loopt van 1 Januari—31 December en de aanslag is gebaseerd op den toestand van 15 Januari. De heffing geschiedt naar 7 grondslagen, te weten:

- 1e. *huurwaarde* (van onroerende goederen);
- 2e. meubilair;
- 3e. *dienstboden*;
- 4e. paarden;
- 5e. *motorrijtuigen*;
- 6e. pleziervaartuigen;
- 7e. biljarten.

De opbrengst komt de Gemeenten ten goede, terwijl de belasting voor de wetgeving in zake directe belastingen wordt beschouwd als een Rijksbelasting.

Eerste grondslag. (huurwaarde).

De belasting wordt berekend naar de *huurwaarde* van ieder (ongemeubeld!) perceel met de ongebouwde aanhoorigheden.

a. Voor *gehuurde perceelen* wordt de huurwaarde gesteld op het bedrag van den jaarlijkschen huurprijs, *tenzij deze huurprijs niet onder normale omstandigheden is bedongen!*

Voor een tandarts kan deze laatste zinsnede van belang zijn.

Stel, dat men een praktijk heeft overgenomen, waaruit voortvloeit, dat men het perceel van den voorganger huurt, dan bestaat de mogelijkheid, dat in den huurprijs een „verkapte Goodwill” is begrepen.

Een vergelijking met andere — gelijkwaardige — perceelen in de naaste omgeving zal hierover op vrij eenvoudige wijze opheldering kunnen geven.

Indien een dergelijk geval aanwezig is en men boekt — bijv. door een bezwaarschrift — een succes, dan zal het mes aan twee kanten snijden. In de eerste plaats toch betaalt men minder

personeele belasting, doch bovendien is het niet uitgesloten, dat het verschil tusschen de werkelijke betaalde- en practisch juiste huur als goodwill voor afschrijving ten laste van het inkomen in aanmerking kan worden genomen.

b. Indien het gebruikte perceel eigendom is, dan zegt art. 10: Par. 1. *De huurwaarde van niet gehuurde perceelen wordt bepaald door vergelijking met onder normale omstandigheden gehuurde perceelen van dezelfde of meest nabijkomende soort in dezelfde of een naburige gelijksoortige gemeente.*

Vele tandartsen (vooral in de groote steden) bewonen (gebruiken) eigen huizen en het is zeer waarschijnlijk, dat de huurwaarde doorlopend op hetzelfde bedrag bepaald wordt. Maar deze belasting is belangrijk zwaar genoeg, om den aanslag eens aandachtig te bekijken en het is zeer zeker niet uitgesloten, dat dezelfde soort perceelen beduidend lager zijn verhuurd.

Op het aanslagbiljet staat de huurwaarde aangegeven. Het zal weinig moeite kosten, om een goede buur (patiënt) bereid te vinden, om mede te deelen, welke huur hij betaalt, c.q. inzage te krijgen van aanslagbiljet.

Blijkt inderdaad, dat de „eigen huurwaarde” hooger is, dan die van een gehuurd perceel, dan zal een bezwaarschrift op vrij eenvoudige wijze ontheffing opleveren.

Bij een vergelijking dient men op te letten, dat het huur-contract van het andere perceel niet uit de „hoog-conjunctuur” dateert.

Is vergelijking met een ander (gehuurd) perceel niet mogelijk (bijv. voor een speciaal ingericht praktijkhuis!), dan wordt de huurwaarde gesteld op 6 % van de *verkoopwaarde*. De koopprijs of de stichtingskosten blijven derhalve buiten beschouwing. Indien de verkoopwaarde moeilijk is te bepalen, is de eerste hypotheek (60 % van de waarde) een vrij behoorlijke maatstaf.

Bereikt men een verlaging voor de personeele belasting, dan krijgt men tevens bij de berekening voor de inkomstenbelasting het voordeel, dat het „genot van vrij wonen” eveneens lager wordt gewaardeerd.

Derde grondslag (dienstboden).

De belasting naar den grondslag dienstboden, wordt gegeven wegens het in dienst hebben, hier te lande, van personen, gebzigt tot persoonlijke diensten.

Belastingvrij zijn:

a. de eenige vrouwelijke dienstbode in een gezin met drie minderjarige kinderen;

b. de dienstbode, die uitsluitend voor de praktijk wordt gebruikt. (bel, telefoon, onderhoud praktijklocalen, enz).

c. de praktijk-assistente.

Het is derhalve mogelijk, om twee dienstboden te houden, n.l. eene sub. *a* en eene sub. *b* en toch uit hoofde van den derden grondslag onbelast te blijven.

Bovendien komen alle kosten (voeding, inwoning, sociale lasten) die op personeel sub. *a* en *c* drukken, in mindering van het inkomen.

Vijfde grondslag. (motorrijtuigen).

De belasting wordt geheven wegens het houden, hier te lande, van motorrijtuigen. De heffing houdt verband met de *waarde*, waaronder wordt verstaan de som, die gerekend wordt te kunnen worden bedongen bij verkoop *onder normale omstandigheden*, ter plaatse daartoe geschikt. De heffing is sterk progressief.

Wat is nu de waarde volgens bovenstaande regelen? Laten wij uitgaan van een auto van f 3000.—. Zoodra deze de garage van den handelaar heeft verlaten, zal de waarde hoogstens nog f 2250.— zijn. De *nieuwe* auto zal n.l. bij verkoop uit de tweede hand niet meer opbrengen dan 75 % van de catalogus-waarde.

Is de wagen nieuw, doch overjarig (dus op het tijdstip, dat een nieuw type is uitgebracht) dan zal deze waarde tot 60 % dalen.

Voor de volgende jaren is de aangewezen weg, om een — goed aangeschreven — handelaar te vragen, welk bedrag hij bij verkoop aan een particulier zou kunnen bedingen.

Uit het bovenstaande moge blijken, dat een nauwkeurige controle op een aanslag in de personeele belasting tot niet onbelangrijke vermindering kan leiden.

Maart 1933.

Naschrift December 1936.

Sinds wij het bovenstaande schreven, zijn bijna 3 jaren verlopen en de praktijk heeft ons bewezen, dat de belasting-administratie onze opvattingen (in het bijzonder ten aanzien van de huurwaarde) is gaan deelen, tenminste, indien er tijdig en op behoorlijk krachtige wijze werd gereclameerd. Ook de *tweede* grondslag (waarde meubilair) verdient thans aandacht, gezien de sterke prijsdaling en daarnaast waardevermindering door slijtage.

J. F.